

noget saadant? Var det, fordi han mente, at Danmark burde føre en Politik, der var venligere i Forholdet overfor Tyskland end hidtil. Aldeles ikke. Nej, han siger derom, at saa snart det mindste af den Mading lægges ud, saa snappes der ret ubehersket efter den i de ledende militære og politiske Kredse i Tyskland. Han opfatter det som en Mading, han skal sætte paa Krogen, naar han vil have fanget Folk i de militære og politiske Kredse i Tyskland. Og han føjer til: „I hvert Fald har den tjent mig til at bryde den Skal af Reserveethed, der ellers i saa høj Grad omgiver alle Tyskere i ledende Stillinger“. Altsaa, Talen om en forandret Holdning fra Danmarks Side overfor Tyskland er for ham ikke noget, som der ligger noget reelt bagved. Men denne Tale kan anvendes som en Mading, naar man vil fiske mellem tyske Mænd af Betydning i militære eller politiske Stillinger. Enhver maa indrømme, at en Mand, der ikke har det ringeste tilovers overfor Realiteten, men kun for den Brug, han kan gøre af saadanne Udtalelser om et venligt Forhold mellem Danmark og Tyskland, og for den Nytte, han kan have deraf til derved at fiske tyske Politikere og militære — den Mand, der staa saadan overfor det Forhold, egner sig ikke til at sendes til Tyskland for at give Tyskland Opfattelsen af den forandrede Holdning, man nu var kommet til at indtage i Danmark overfor Tyskland.

Men i det hele taget er det ganske morsomt at se Kaptajn Lütken og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, som den Gang var Konseilspræsident og Forsvarsminister, være paa Fiskeri og se de to sætte Mading paa Krogen for at fiske den tyske Generalstabschef. Den Fisk, de var ude efter der, var vist lovlig stor, selv for en saa dreven Fisker som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds; han havde vist ikke været i Stand til at hale den Fisk i Land! Men det blev jo da heller ikke Tilfældet; det, som viste sig at blive Tilfældet, var lige det modsatte. Det var dette, at General Moltke satte en Mading, ikke forfærdelig tiltalende, men netop af den Beskaffenhed, der skulde til, paa sin Krog, og saa kastede han ud efter Kaptajn Lütken og efter det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, og de hang og sprællede paa Krogen, inden der var gaaet ret lang Tid.

Naar vi opmærksomt følger de Samtaler, som er blevet ført mellem Kaptajn Lütken og General Moltke, vil man blive

klar over den Maade, hvorpaa Moltke fik Lütken paa Krogen. Vi kan tage den første Samtale af virkelig Betydning, den Samtale, der fandt Sted d. 18. Februar 1906 paa det tyske Krigsskib „Preussen“; saa vil vi straks blive opmærksom paa, hvad det er for en Slags Udtryk, Moltke beflitter sig paa at anvende i Samtale med Lütken. Det er alle sammen Udtryk, der nok er egnede til at vække en dansk Mands Opmærksomhed, egnede til at vække Ængstelse, sætte Sindet i Bevægelse hos enhver Mand, der interesserer sig for sit Fædreland Danmark; og det har selvfølgelig Kaptajn Lütken ogsaa gjort, om end den Maade, hvorpaa han har interesseret sig for sit Fædreland, har været i allerhøjeste Grad af skadelig Art. Moltke siger et Sted, at Danmarks sidste Time er slaaet; han bruger et Sted det Udtryk, at der skal gøres Ende paa Danmark; han fortæller, hvordan muligvis Frankrig kan faa Overtaget over Tyskland i en Krig og derved faa Elsass-Lothringen tilbage, men Danmark kan det ikke hjælpe. Han gentager paa det alvorligste: Opræder Danmark tvetydigt, saa behandler vi Dem som Fjender. Han siger: Jeg tror sikkert, at det saa er ude med Danmark, hvordan det saa ellers gaar, og han føjer til, at hvis man ikke vil aftale med Tyskland, eller hvis man aftaler med Tyskland og gaar med England i Stedet, saa er det livsfarligt for Danmark. Det er alt sammen den Slags Udtryk, som selvfølgelig, brugte af en Mand med den Betydning, som Chefen for den store tyske Generalstab har i det store Militærland, som Tyskland den Gang var, er egnede til at vække Ængstelse hos den danske Mand, der hører derpaa, og det har disse Udtryk da selvfølgelig ogsaa gjort.

Inden jeg gaar videre, vil jeg blot sige, at Moltke ikke en eneste Gang, hverken da han indledede disse Samtaler eller under Udviklingen af disse Samtaler eller ved Afslutningen af disse Samtaler, har udtalt Ønsket om en Militærkonvention med Danmark, ikke en eneste Gang! Jeg vil gerne have dette slaaet fast, jeg vil gerne have, at man skal erindre, at fra tysk Side er der ikke gennem disse Samtaler noget som helst Sted ytret Ønske om at faa en Militærkonvention med Danmark. Det laa simpelthen deri, at General Moltke vilde ikke have nogen; han var paa det rene med, at skulde man have Danmark til at gaa ind paa en Militærkonvention, skulde Tyskland betale noget derfor. Det har Moltke ikke villet være med til; han har ment, det var temmelig unyttigt at